

Vejjura

Nyheder fra den vejjuridiske verden

**AF RENÉ
AGGERSBJERG**
Konsulent, cand.jur.,
Landinspektørfirmaet
LE34, medlem af
Trafik & Veje's fagpanel,
rag@le34.dk

I denne månedens nyheder omtales tre afgørelser fra Vejdirektoratet. Den første drejer sig om et tilfælde, hvor der er etableret en ny adgang til en privat fællesvej på landet, som kommunen ikke har skullet godkende, men hvor kommunen skal godkende brugen af adgangen fra den private fællesvej til den offentlige vej. Den anden drejer sig om, at en sti, der er i god og forsvarlig stand, ikke kan inddrages i en afgørelse om en samlet istandsættelse af flere veje, men kommer også til at dreje sig om stiens status. Den sidste afgørelse handler om et afslag på nedlæggelse af en privat fællesvej og de hensyn, som kommunen i den forbindelse har afvejet.

Lovliggørelse af ikke tilladt adgang

Vejdirektoratet har behandlet en klage over, at en kommune havde givet en grundejer lov til at bruge en overkørsel, som klageren ikke ville have, at grundejeren brugte.

Der var tale om en overkørsel fra en privat fællesvej. Klageren brugte den yderste del af den private fællesvej, der var beliggende i landzone, og som i øvrigt havde karakter af et koteletben for klagerens nabo. Grundejeren, der nu brugte overkørslen, ejede ejendommen på den modsatte side af koteletbenet og havde fra denne ejendom direkte adgang til kommunevejen.

Klageren gjorde blandt andet gældende, at han ikke kunne få lov til at have to overkørsler, selv om han havde brug for det, når han kørte med trailer. Klageren kunne ikke forstå, hvorfor den anden grundejer kunne få lov til at have to overkørsler, når klageren ikke kunne få lov.

Vejdirektoratet afviste klagen, fordi kommunen ikke havde givet grundejeren tilladelse til at bruge overkørslen.

I afgørelsen bemærkede Vejdirektoratet, at privatvejsloven ikke indeholder bestemmelser om, at kommunen skal godkende, at der etableres adgang til en privat fællesvej på landet. Til gengæld bemærkede Vejdirektoratet også, at eksisterende adgange til offentlige veje kun må benyttes af de ejendomme, for hvilke de er anlagt (vejlovens § 50, stk. 1).

Kommunen skulle således ikke godkende, at der blev etableret adgang fra grundejerens ejendom til den private fællesvej. Grundejeren kunne derfor uden kommunens tilladelse etablere adgang til den private fællesvej og køre på vejen, idet det er et ret privatretligt forhold mellem grundejeren og - først og fremmest - vejejeren, om grundejeren har lov til at etablere adgangen.

Kommunen kan altså ikke blande sig i, om grundejeren etablerer adgang til den private fællesvej og kører på vejen, men grundejeren kan derimod ikke uden kommunens tilladelse køre ud på den offentlige vej fra den private fællesvej, fordi den eksisterende adgang fra den private fællesvej til den offentlige vej ikke må benyttes af ejendomme, der ikke har fået tilladelse fra kommunen.

Vejdirektoratet konstaterede derfor i afgørelsen, at kommunen - nu hvor den var blevet bekendt med forholdet - skulle tage stilling til, om benyttelsen af adgangen kunne lovliggøres med den nødvendige tilladelse. Alternativt skulle kommunen tage skridt til at standse benyttelsen af adgangen.

(Vejdirektoratets sag nr. 19/12807)

»

Et samlet vedligeholdelsesarbejde kan ikke omfatte en sti, som er i god stand

En kommune havde truffet afgørelse om en samlet istandsættelse af en række private fællesveje, men en grundejer mente, at afgørelsen også burde omfatte en sti, der efter grundejerens opfattelse var i dårlig stand. Kommunen vurderede derimod, at stien var i god og forsvarlig stand, og kommunen havde derfor ikke planer om at kræve stien renoveret.

Vejdirektoratet slog i afgørelsen fast, at kommunen ikke kunne tage stien med i afgørelsen om istandsættelse af de private fællesveje, fordi kommunen vurderede, at stien var i god og forsvarlig stand, og at Vejdirektoratet ikke kunne prøve kommunens skøn over, om stien var i god og forsvarlig stand.

Klageren havde også gjort gældende, at kommunen i de seneste 40 år havde forvaltet stien som en offentlig sti, og at kommunen havde istandsat den flere gange - senest i 2017, uden at klageren var blevet involveret.

Vejdirektoratet konstaterede derfor også i afgørelsen, at klageren ønskede, at Vejdirektoratet skulle tage stilling til, hvilken status stien har.

Som klagemyndighed kan Vejdirektoratet ikke tage stilling til, hvilken status en sti har. Direktoratet kan kun tage stilling til, om kommunen efter Vejdirektoratets vurdering har et rimeligt grundlag for at administrere vejarealet (stien) efter reglerne i vejloven henholdsvis privatvejsloven. Hvis grundejerne ikke er enige i kommunens opfattelse af stiens status, er dette et spørgsmål, der må afgøres af domstolene.

I den konkrete sag fandt Vejdirektoratet ikke anledning til at kritisere, at kommunen administrerede stien som privat fællessti. Vejdirektoratet lagde i den forbindelse vægt på, at stien var en del af samme matrikelnummer som en af de private fællesveje, der var omfattet af kommunens afgørelse. Dette talte ifølge Vejdirektoratet for, at der er tale om en privat fællessti.

Derudover havde Vejdirektoratet tidligere taget stilling til en afspærring af stien efter privatvejslovens regler, hvor stiens status ikke blev anfægtet af klageren.

(Vejdirektoratets sag nr. 19/12812)

Afvejning af hensyn ved afslag på nedlæggelse af privat fællesvej

I en sag, hvor en grundejer havde anmodet kommunen om at godkende, at en privat fællesvej blev nedlagt, havde kommunen meddelt afslag. Grundejeren klagede herefter til Vejdirektoratet, idet grundejeren ønskede at kunne råde fuldt ud over sin ejendom.

Den private fællesvej, der var et koteletben på grundejerens ejendom, fungerede som adgangsvej for en naboejendom, der samtidig havde en anden adgang direkte til den offentlige vej.

Kommunen havde begrundet sin afgørelse med, at naboen ganske vist havde to adgange til den offentlige vej (den direkte

adgang og adgangen ad den private fællesvej), men at naboen ikke ønskede at bruge den direkte adgang, da benyttelse af denne adgang ville være til fare for trafikikkerheden, og den direkte adgang kunne derfor kun bruges som indkørsel.

Efter en afvejning af hensynene fandt kommunen, at hensynet til, at grundejeren kunne råde fuldt ud over sin ejendom, måtte vige for hensynet til naboens adgangsforhold, idet vejen måtte anses for at være af vigtighed for naboen. Kommunen lagde i den forbindelse vægt på, at grundejeren ikke var forhindret i at udnytte sin ejendom, fordi der lå en privat fællesvej yderst på koteletbenet nærmest kommunevejen, mens naboen ved en nedlæggelse ville være tvunget til at benytte en trafikikkerhedsmæssig farlig adgang til kommunevejen.

Grundejeren gjorde i klagen gældende, at det ikke var sagligt, at hensynet til opretholdelsen af den private fællesvej skulle veje tungere end hensynet til grundejerens fulde råderet over egen ejendom. Derudover var grundejeren uenig i kommunens vurdering af de trafikikkerhedsmæssige forhold, idet der kun var otte meter mellem de to adgange til den samme kommunevej.

Vejdirektoratet bemærkede i afgørelsen, at bestemmelsen i privatvejslovens § 72, stk. 2 ikke indeholder nærmere regler om, hvad der kan begrunde, at en vej er vigtig for en ejendom. Det må således bero på kommunens vurdering (skøn), hvilke forhold der kan begrunde, at en vej er vigtig for den pågældende ejendom. Dette vil betyde en afvejning mellem parternes interesser.

Her skal kommunen således afveje vejejerens interesse i, at vejen nedlægges, mod den vejberettigedes interesse i, at vejen bevares med dets nuværende beliggenhed. I den forbindelse indeholder privatvejsloven eller anden lovgivning, særligt forvaltningsloven, ingen begrænsninger for hvilke forhold, kommunen kan lægge vægt på. Dog skal afvejningen altid foretages ud fra saglige hensyn og på et sagligt grundlag.

Konkret mente Vejdirektoratet herefter, at kommunens vurdering af, at hensynet til trafikikkerheden for naboen vejede tungere end hensynet til grundejerens udnyttelse af sin ejendom, og vurderingen af, at udnyttelsen af grundejerens ejendom ikke synes forhindret af, at der ligger en privat fællesvej yderst på ejendommen, var et sagligt skøn, som Vejdirektoratet ikke kunne tage stilling til. Vejdirektoratet bemærkede i den forbindelse også, at kommunen havde vurderet, om den direkte adgang fra naboejendommen burde lukkes helt, men at der endnu ikke var truffet endelig afgørelse om dette spørgsmål.

(Vejdirektoratets sag nr. 19/09095)

Vidensdeling

Hvis du har en afgørelse, dom eller lignende, som du synes, at andre skal have kendskab til, så send den til rag@le34.dk. ●